

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXII.

ČÍSLO 2

FEBRUÁR 2014

Národný týždeň manželstva - Mladosť má krásnu tvár, staroba dušu
Ježišu, dôverujem Ti! - Deti môjho srdca - Detský smiech ako liek
Bl. Alexandrina Maria da Costa - Plesy v našej farnosti

MANŽELSTVO VIAC AKO PAPIER

Manželstvo nekončí podpísaním papiera. Papierom len začína. Je to spoločná, miestami namáhavá cesta, na ktorej manželia chcú stáť pevne a navždy jeden pri druhom. Cesta, na ktorej prestávame myslieť ako „ja“ a učíme sa kráčať ako „my“. Národný týždeň manželstva je príležitosťou poukázať na tieto hodnoty, na príklady hrdivých manželstiev, ťažkých, ale aj šťastných ciest. Chceme rozvíjať manželstvá v našej spoločnosti a ponúkame podporu pre manželov, ktorí sa ocitli v problémoch, alebo sa chcú poradiť s odborníkmi.

Láska

Sme spolu a je nám dobre.

Najdôležitejšia v manželstve je láska. Láska je snaha, aby druhému bolo so mnou dobre, aby bol so mnou šťastný. Z lásky k druhému a pre neho sa stávame lepšími. Je základom celoživotného manželstva, bez nej manželstvo ostane iba povinnosťou a právnym vzťahom.

Rodina

Sme spolu na jednej lodi.

Rodina je miestom vzniku života. Priestor, kde tvoríme prostredie pre formovanie charakteru, osvojovanie si hodnôt ako najcennejšieho životného potenciálu. Fungujúca rodina je zdrojom čínorodej energie a naplnenia.

Vernosť

Sme spolu v čase aj nečase.

Vernosť je základnou podmienkou fungovania manželstva. Verejný sľub manželstva je záväzkom, že manželia budú stáť pri sebe nielen v šťastí, ale aj v nešťastí, nielen v zdraví, ale aj v chorobe. Sľub vernosti je dušou manželstva a čestný človek svoj sľub vždy dodrží.

Bezpečie

Sme spolu pod jednou strechou.

Bezpečie je ako pevný dom, ako strecha nad hlavou, ktorá chráni to, čo nám je vzácné. Je to vedomie, že na druhého sa môžem spoľahnúť, nájdem u neho podporu a pomoc vždy, keď ju budem potrebovať. Je to istota v najťažších chvíľach života.

10.-16. februára 2014

**NÁRODNÝ TÝŽDEŇ
MANŽELSTVA**

www.ntm.sk

Pod záštitou pani Silvie Gašparovičovej, manželky prezidenta SR.

Hľadať, či nehľadať zmysel utrpenia?

Spomínam si na jednu dialogickú kázeň spred niekoľkých rokov počas mládežníckej omše. Vtedy sa kňaz pýtal, kedy sa človeku modlí najťažšie. Na prekvapenie mnohých jeden z nás odpovedal, že vtedy, keď sa má dobre.

Kňaz sa začudoval, lebo čakal, že odpoveď bude opačná. Odpovedajúci to však zdôvodnil: „Keď je človeku dobre, ľahko na Boha zabudne. Keď je však chorý alebo trpí, utieka sa k Bohu a aj jeho modlitba je vtedy najúprimnejšia.“

S odstupom času spoznávam stále viac, aká veľká pravda je ukrytá v týchto slovách. Ľudia, ktorí sa pre niečo trápia, sú totiž oveľa viac otvorení veciam, ktorých zmysel nie je viditeľný už v prvom pláne; veciam, ktorých zmysel treba poznávať dlhšie. Dlhšie a hlbšie. Lebo „to hlavné je očiam neviditeľné“.

Ak tvrdím, že človek v ťažkostiach má väčší zmysel pre veci duchovné, musím tvrdiť aj to, že ešte viac to platí o tých, ktorí trpia dlhší čas. Zoberme si takého školáka. Ten, ktorý dostane chrípku, no tá je výnimkou z viac-menej trvalého zdravia, určite nebude brať svoj stav ne-zdravia tak vážne ako ten, koho život je sprevádzaný trvalým hendikepom. Takýto človek - či mladý, alebo starší - musí hľadať a aj nachádzať bežnú radosť v nebezpečných starostiach.

A práve tu je princíp znášania ťažkostí i hľadania ich zmyslu. Ak by sme si na chorobu či úzkosť jednoducho len zvykli, dlho by sme ju znášať nevydržali. Je teda nevyhnutné prisúdiť utrpeniu správnu hodnotu a nájsť v nej zmysel. Tým by sa problém znášania utrpenia mohol, zdá sa, vyriešiť.

Mnohé skúsenosti trpiacich ukazujú, že nájsť skutočný a uspokojivý zmysel utrpenia nie je možné. Malo by

nás to viesť k rezignácii či nebudaj k tomu, aby sme sa poddali svojej bolesti? Nie, práve naopak. Ak by človek, sprevádzaný utrpením, mal vydávať svoju energiu ešte aj na to, aby úporne hľadal jeho zmysel, zničil by sa ešte viac. Je preto logické a vlastne aj veľmi jednoduché prenechať vedomie o zmysle choroby a bolesti Tomu, ktorý jediný ho môže poznať a ktorý jediný vie, čo nás naša ťažkosť môže naučiť.

Ak teda zveríme poznanie o zmysle utrpenia Bohu, on nám môže vniest do srdca pokoj, ktorý nám ono utrpenie berie. On nám nevezme bolesť, dokonca nám ani nevyjaví jej zmysel. Ale privedie nás k vedomiu, že utrpenie, ktoré prežívame, nás posúva bližšie k Bohu. Ba viac, je jeho darom pre nás.

Dušan Rončák, kaplán
Obrázok: modlitba.sk

Farníci sa zabavili na plese

Už 14. farský ples farnosti Prievlady - mesto sa konal 1. februára 2014. Jeho hlavným organizátorom bol ako tradične člen ekonomickej farskej rady Milan Petráš a zabavilo sa na ňom približne sto farníkov rôznych vekových kategórií. Do tanca im v Kultúrnom dome Necpaly hrala hudobná skupina Necpalanka.

Ples otvoril svojím príhovorom a modlitbou pán dekan Vladimír Slovák. Nasledovala večera a prvé tanečné kolá. Ľudové i moderné piesne roztancovali každého bez výnimky.

Na plese nechýbal ani kultúrny program. Pár piesní na flaute zahrala Denisa Javorková a v predpolnočnom prekvapení sa zas predstavil Fanklub Necpalanky so svojím vystúpením „Klávesy“. Súťaživé typy sa

isto potešili tradičným lietadielkam i polnočnému losovaniu tomboly. Mladí zas naučili farníkov tancovať niekoľko erko tancov.

Poslední plesajúci sa rozišli okolo štvrtej hodiny ráno. Mnohí z nich už pri odchode oznamovali: „Ak dožijeme, o rok sme tu zas!“

Text: Petra Humajová

Foto: archív Fanklubu Necpalanky

Ples... Tento raz maškarný

Kým ešte bola sála „naša“, teda hneď na ďalší deň po farskom plese, v nedeľu 2. februára popoludní, sa v necpalskom Kultúrnom dome zišla asi 50-ka detí so svojimi rodičmi a približne desiatimi animátormi, aby sa spolu zabavili na detskom maškarnom plese.

Včielka Maja a jej kamarát Vilko všetkých privítali krátko po 15.00 hod.. Takmer dve hodiny, vyplnené nielen tancom, ale i zaujímavými súťažami, tombolou a vyhlásením najkrajších masiek, sa minuli mimoriadne rýchlo. Masky boli dôkazom výnimočnej tvorivosti. Okrem princa a pirátov sa totiž medzi nimi objavilo aj hrozno, maliar, ninja korytnačka či pračlovek.

Deti i dospelí odchádzali v srdci s pocitom dobrej zábavy a v mysli s hlavnou myšlienkou „maškaráku“, ktorou boli slová Pána Ježiša: „Radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi.“ (Lk 10, 20).

Text: Dušan „Vilko“ Rončák

Foto: Veronika Bátorová

Matky sa modlili spoločne

Od 24. do 26. januára 2014 sa uskutočnilo vo farskom kostole v Prievidzi Modlitbové trojdnie hnutia Modlitby matiek. Spoločne sme sa modlili za nás a naše deti.

V piatok sme odovzdávali symbol našich hriechov - oko, cez ktoré prijímame často mnoho zla. V sobotu sme odovzdávali symbol hriechu ľudí, ktorí nám alebo našim deťom ublížili. Bolo ním dioptrické sklíčko,

lebo často akoby zväčšujeme vinu bratov a sestier v našich očiach alebo pred inými, ba dokonca pred Bohom. Sklíčko vyjadrovalo náš nemilosrdný pohľad na nich. V nedeľu sme Bohu ďakovali za všetko dobré v našom živote symbolom čistého srdca. Vďaka Bohu za tento spoločne prežitý čas!

Mamy z MM v Prievidzi

Plesová atmosféra vládla aj u piaristov

V sobotu 1. februára 2014 sa v jedálni na Ulici Falešníka uskutočnil už 9. piaristický študentský ples.

Tento raz ples začínal netradične. Otvorila ho krásnym tancom baletka Sandra Sósková. Program pokračoval vystúpením tanečného klubu Fantas-

tic, ktorý predviedol dve choreografie, spevom Claudie Tvrdej a predstavením maturantov piaristického štvorročného gymnázia.

O zábavu sa počas večera starala hudobná skupina Wetva. Na plesoch nechýbala ani polnočná kapustnica a tombola so zaujímavými cenami. Na základe ohlasov sa dá zhodnotiť, že ples bol výborný a všetci sa na ňom dobre bavili.

Text: Dominika Hlaváčová
Foto: Frederika Kojšová

Modlitba počas 24 hodín

Spoločenstvo PIAR sa 17. a 18. januára 24 hodín prihovárало za víziu pre ďalšie smerovanie, aby dostalo milosť lepšie slúžiť mestu Prievidza a ľuďom, ktorí tu bývajú. Aby Ježišovo svetlo rástlo v srdciach ľudí a aby obyvatelia Prievidze nachádzali Krista. Ježiš nás povoláva, aby sme ohlasovali evanjelium, išli do ulíc, do škôl a hovorili druhým o ňom.

Text: Viktor Šovčík
Foto: L. Turčanová

Pozvánka na Národný týždeň manželstva

Milé rodiny, pri príležitosti Národného týždňa manželstva vás srdečne pozývame dňa 13. februára 2013 do Kostola Najsvätejšej Trojice osláviť spoločne dar rodiny, ktorej základom je sviatostné manželstvo.

Program:

17.30 - Rodina očami bl. Jána Pavla II. (výber myšlienok z pápežskej exhortácie Familiaris consortio - Rodinné spoločenstvo)

17.50 - Adorácia za rodiny

18.30 - Slávnostná svätá omša s obnovou manželských sľubov (s hudobným sprievodom spevokolu Rosnička)

19.30 - Agapé v priestoroch Piaristickej spojenej školy F. Hanáka

NÁRODNÝ TÝŽDEŇ
MANŽELSTVA

Rodičov, ktorí sú ochotní pomôcť pri príprave sv. omše a agapé, pozývame na stretnutie dňa 10.2. 2012 o 15.00h do školského klubu PSS F. Hanáka.

Národný týždeň manželstva je celosvetová kampaň na podporu manželstva už štvrtýkrát na Slovensku, prebieha v týždni osláv sviatku sv. Valentína.

Viac informácií: www.ntm.sk

-eb-, red. upravené

Vydržte, aj my sme prechádzali utrpením

Dňa 14. januára 2014 nás vo veku 96 rokov predišiel do večnosti pán Emil Masarik. Bol dlhoročným organistom, reštaurátorom, mimoriadnym znalcom a opravárom kostolných organov, mnohostranným umelcom, vzácnym človekom - osobnosťou nášho mesta Prievidza.

Spolu s manželkou Annou pôsobil v spevokole. Mnohých odprevádzal svojím spevom na poslednej ceste na prievidzskom cintoríne. Pán Emil dôstojným zvládnutím svojej služby pri organe a spevom s manželkou pri sv. omšiach oslavoval Boha. Súzvukom ich hlasu i nás neraz pozdvihli bližšie k Pánovi. No predovšetkým boli starostlivými rodičmi svojich šiestich detí. Emil Masarik svoje učiteľské povolanie obetoval v čase ťažkej totality pre vieru. Tento neľahký život zvládol spolu s manželkou v pevnej viere v Trojjediného Boha a za pomoci Panny Márie. Ich spoločným krédom bolo: „Vydržte, aj my sme prechádzali utrpením.“ Často sa modlili slovami: „Nič nás nemôže odlúčiť od Kristovej lásky.“

Ďakujeme, Emilko! Odpočinitie večné, daj mu, ó, Pane.

Anka Gálová

Mladosť má krásnu tvár, staroba dušu

Ako radi rozprávame o kráse, zdraví, mladosti! Každý chce dlho žiť, no nikto nechce byť starý. Témy týkajúce sa chorôb či staroby preberajú len tí skôr narodení. A predsa jedno švédske príslovie hovorí, že mladosť má síce krásnu tvár, ale staroba má krásnu dušu.

Je táto veta len frázou, príslovím? Alebo ukrýva v sebe hlbšiu pravdu? Denne sa nám vnucujú lákavo a veľmi prítlačivo spracované reklamy na mnohé lieky, ktoré dokážu odstrániť každú bolesť. Týždeň čo týždeň sa nám ponúka najkvalitnejší liek proti bolesti chrbtice, kĺbov, nôh či hlavy. Všetky tieto veci sa nám snažia nahovoriť, že život je možný len v zdraví, kráse a dokonalosti.

Môžeme tu však nájsť zvláštny nesúladi. Pribúda liekov a s nimi aj tých, ktorí ich požívajú. Ako je však možné, že i napriek tomu bolesť nemizne? A to ešte nehovorím o rastúcej bolesti duše človeka, na ktorú sa liek hľadá asi najťažšie... A ak aj nejaký jestvuje, určite nie je dostupný ani v tých najvychýrenejších lekárnach.

Netrúfam si v priestore týchto niekoľkých riadkov podať vysvetlenie na odvekú otázku, prečo sú tu bolesti, utrpenie a staroba. Len by som sa s vami, milí čitatelia, chcel nad nimi trochu zamyslieť.

Žiť pre druhých

Najskôr je však potrebné lepšie sa prizrieť tej časti nášho života, ktorá nie je poznamenaná chorobou a starobou. Druhej polovici života totiž porozumie len ten, kto v jej prvej polovici úprimne a s celým nasadením hľadal jeho zmysel a význam. Nesprávny či pomýlený zmysel života nám nedovolí nájsť poslanie choroby či utrpenia.

Kto sa pýta len na to, koľko zarobil a čo zanechá svojim potomkom, ten bude najskôr sklamaný. Tu je viac na mieste otázka: „Pre koho som sa stal požehnaním? Komu som dodal nádej? Čo som zo seba vyžaroval?“ Život by človek nemal žiť len sám pre seba, ale pre druhých. Táto úloha je náročná aj počas prvej polovice života, keď ešte nie sme poznačení chorobami.

Môžeme sa začať obhajovať: „Ved' na to nebolo času! Mali sme iné starosti!“ Navyše dnes počuť z každej strany: „Mysli na seba, staraj sa len o seba!“

Možno sa sami seba pýtate: „Koho máme teda počúvať?“ Moja odpoveď sa vám asi bude zdať tak trochu paradoxná, ale... Ozaj najskôr seba. Nie však to svoje povrchné, sebecké ja. Treba počúvať samého seba vo svojom najhlbšom vnútri. Kto žije so svojou dušou v priateľstve, nie je závislý na mienke iných. Takýto človek sa neobáva starnutia.

Ako ale nájsť cestu k sebe samému, keď väčšinu života sme prežili v hľadaní ciest do ďalekých zemí a k cudzím ľuďom? Odborník Klaus Renn nám v tom možno dokáže pomôcť. Keď sa pohodlne usadíme a započúvame sa do svojho tela, môžeme sa spýtať, kde sa vo svojom tele cítíme najlepšie. Na toto miesto je potrebné vstúpiť, pokojne dýchať a zotrvať v tichu. Čo tu pociťujem, po čom túžim?

Môžem sa cítiť vo svojom tele ako doma. Som celý u seba. Nechodím už síce von, ale prestávam nariekať, že pri mne nie je nikto, s kým by som sa mohol porozprávať. Cítim sám seba.

Cítim, že je vo mne niečo viac než len môj životný príbeh. Je tu tajomstvo, ktoré ma presahuje. Tým tajomstvom je jednoducho Boh. V samote a tichu som konečne sám

sebou. Nedolieha na mňa očakávanie ľudí, ich mienka a súdy. Tu mi nemôže nikto ublížiť.

Kto zažije takúto skúsenosť, spozná, kým v skutočnosti je, spozná svoje pravé ja.

Tajomstvo života

Ak sa chcem naučiť zvládnuť starnutie, prichádzajúce choroby, musím sa učiť byť sám so sebou. Prílišný hluk rádii, televízorov a mnohovravnosť nás aj druhých sú skôr prekážkou. Ak mi čo len jeden prvok vypadne, budem sa cítiť stratený. Budem mať nutkanie obviňovať kohokoľvek z čohokoľvek. Môj vzťah k Bohu bude veľmi falošný. Nepôjdem za ním v úprimnosti a v pokornej vďačnosti, ale skôr s pocitom sebalútosti, ktorý neulahčí život ani mne, ani mojím blízkym. Náboženstvo bude len slabou náhradou a nie vyjadrením mojej dôvery voči Pô-

vodcovi života. Náboženstvo nemá byť únikom od reality, ale škola v starobe, ktorá nás učí zvládnuť druhú polovicu života, opúšťať pozemské a pestovať pokoj, vyrovnanosť, vďačnosť, lásku.

Trápi vás výčitka, že už nie ste potrební, že pre svojich blízkych nemôžete už nič urobiť? Toho, čo môžete, je celkom dosť. Môžete žiť svoj život vedome v solidarite s druhými, mať pochopenie pre ich zaneprázdnenosť, únavu či vyčerpanosť. Prejavujte spokojnosť, vďačnosť, modlite sa, robte to vedome pre druhých, aby sa im dobre vodilo. Váš priateľský pohľad, úprimný drobný úsmev či pohladenie bude skutočným požehnaním - žehnaním samého Boha.

Niektorí ľudia majú tendenciu neustále sa sťažovať. A tým doslova strpcujú život sebe aj druhým. Raz je príliš horúco, inokedy príliš chladno. Raz príliš prší, inokedy je zas príliš sucho. Nech sa ich opýtate na čokoľvek, ich lamentácie nemajú konca-kraja. Takýmto ľuďom Rainer Maria Rilke hovorí: „Nikdy nezabúdajte, že život je nádhera.“

Rilke tieto slová napísal vo svojich neskorších listoch, vo chvíľach, keď už bol vážne chorý. Nehovorí o mimoriadnych udalostiach života, ani o úspechu, láske či zdraví. Píše o tom, že život je nádherný so svojimi svetlými i tienistými stránkami, vzostupmi i pádmi, radosťami i bolesťami.

Je vždy napínavé pozorovať život a v úzase sa stiahnuť, aby sme zahliadli jeho tajomstvo. Kto ho môže naplno pochopiť so všetkým, čo priňáša?

Odkaz pre druhých

Neraz nás kvári otázka: „Čo tu po sebe zanecháme?“ Nie každý môže vytvoriť veľké dielo, napísať knihu, založiť firmu či nadáciu. A predsa máme šancu tu niečo zanechať, aj keď starneme a stihajú nás choroby. Keď sa rozprávame s ľuďmi, aký je tón nášho hlasu? Pozeráme sa na nich priateľsky, alebo je náš výraz skôr nepriateľský? Vyžarujeme zo seba niečo povzbudivé, láskyplné? Čo sme im povedali v ich ťažkostiach? Používame slová prosím, odpusť, prepáč, ďakujem, milujem ťa? Vnímame ich silu? Môžu mať posvätnú hodnotu. Pôsobia posilňujúco a uzdravujúco takmer ako sviatosti pomazania chorých či zmiernenia.

Každý deň môžeme po sebe zanechať stopu, ktorá druhým zlepší život. Potom už nebudeme plakať za stratenou krásnou tvárou mladosti, ale budeme plní radosti z krásnej duše našej staroby.

Gerhard Glazer - Opitz,
nemocničný kaplán

Fotografie: archív autora

Február nám pripomína trpiacich a chorých

Jedenásty február je Svetovým dňom chorých. Slávi sa každoročne od roku 1992, kedy ho ustanovil pápež Ján Pavol II. Zvolil preň sviatok Panny Márie Lurdskej. Jeho cieľom je upozorňovať na vytváranie vhodných podmienok pre chorých, aby mohli ľahšie znášať nevyliciteľné choroby a čeliť smrti v dôstojných podmienkach.

Sv. František Saleský píše: „Myslím, že si nesmieme sami vyprosovať utrpenia ako Kristus, pretože ich nedokážeme premáhať ako on. Stačí, keď ich trpezlivo znášame. Kto má ducha zmiernej obety, je presvedčený o veľkej cene utrpenia a ponúka sa: „Pane, ak poslúži k tvojej väčšej cti, aby som ťa nasledoval nielen v radosť, ale aj v utrpení, ochotne to prijímam. Pane, keď mi podávaš trpký kalich, dávaš mi z lásky kvapku z prehorkého kalicha svojho utrpenia, aby som ťa mohol čo najviac osláviť, seba spasit' a mnoho duší priviesť k tvojmu Božskému Srdcu.“ (Max Schmid: Útecha a zmier Božského Srdca)

V našej farnosti žije viacero chorých, ktorí boli ochotní podeliť sa s nami o svoj životný príbeh.

Paulína Huljaková

Pani Paulína Huljaková sa narodila v roku 1927, v roku 1971 prišla o svojho manžela Františka. Prežili toho spolu neúrekom. Po zbúraní rodnej Dlhej ulice sa presťahovali do domčeka v Necpaloch. Zo štyroch detí zostali tri, ktoré sú mamiinou veľkou oporou po celý život.

Synov Františka ani Mariána neprijali na stredné školy, pretože miništrovali. Dcéra Mária sa síce na strednú zdravotnú školu dostala, ale keďže sa prihlásila na hodiny náboženstva, bola zo školy vylúčená. Odišla do Brna, kde popri práci navštevovala večernú školu. Stala sa zdravotnou sestrou, vydala sa a vychovala štyri deti.

František ušiel do Talianska, vstúpil do benediktínskej rehole a stal sa kňazom. Pôsobí ako Don Michele v talianskom Subiacu. Marián vykonával profesiu vodiča na pošte.

Mama Paulína bola dlhé roky ženou v domácnosti. Potom pracovala ako upratovačka a celý svoj život pomáhala i pri prácach vo všetkých prie-

vidzských kostoloch. Chodila aj na brigády do seminára v Badíne. Už ako dieťa sa stala členkou ruženčového bratstva. Modlitba ruženca jej naplňovala dni i noci.

Dlhé roky sa lieči na bercové vredy. Teraz leží po zlomenine krčku stehennej kosti. Starajú sa o ňu jej dcéra Mária, ktorá je už na dôchodku a syn Marián. Don Michele ju denne vkladá do svojich prosieb pri svätých omšiach v kláštore v Subiacu.

Keď som sa pani Huljakovej spýtala, ako svoje utrpenie prijíma a znáša, usmiala sa a odpovedala, že s Božou pomocou všetko unesie. Naučila sa

obetovať bolesť za svoje deti i vnúčatá Mirka, Julku, Kristínku a Štěpánku. Ježiš je jej láska a všetkých predkladá v modlitbách Nebeskému Otcovi a Panne Márii. Ďakuje Pánovi za lekárov, modlí sa za zdravotnícky personál, ktorý to veľmi potrebuje. Je vďačná i za lekárnikov, ktorí jej poskytujú zdravotné pomôcky, a za pani doktorku, ktorá ju osobne chodí navštevovať.

Jakub a Františka Mečiarovci

Pán Jakub sa narodil v roku 1921, jeho manželka Františka v roku 1925. Svoje áno si povedali pred 65 rokmi. Vychovali tri deti. Denne sa o nich stará dcéra Helenka Vidová, ktorá má doma i trpiaceho manžela. Synovia ich taktiež často navštevujú.

Pani Františka má za sebou zlomeninu ruky, operáciu vredov i zlomeninu krčka. Za jej návrat ďakuje dcérka bojnickým lekárom. Vo všetkom cítiť veľký zásah Boha, ktorý vypočul modlitby rodiny i samotnej staršej. Vozia ju na vozíku a pohybuje sa pomocou chodítka.

Dedko Jakub prekonal mozgovú prírodu. Je vyučený krajčír. Šijací stroj je pre neho niečo vzácné - akoby stále čakal, že mu ju dajú opraviť. Dnes takmer nepočuje, modlitby si často odrieka v tichosti.

„Boh všetko vidí. Vieme, že je stále s nami. To nám dodáva silu,“ týmito slovami ukončila svoju návštevu pa-

ni Helena, sama bojujúca so zdravotnými ťažkosťami.

Sestra Luciana

Naša rodáčka, 34-ročná rehoľníčka sestra Luciana (Kristína Žiaková), pôsobí vo Vrúcku v Kongregácii milosrdných sestier sv. Vincenta - satmárok. V koncom roka 2010, počas pôsobenia na misiách v Albánsku, jej diagnostikovali CA tumor - rakovinu na prsníku. Ako svoju situáciu prijala? Rozpráva o tom ona sama:

„Veru iba vďaka sile viery a modlitieb spolusestier, kňazov, rodákov z Prievidze a priateľov. Prostredníctvom dôvery a úplného zasvätenie sa Nepoškvrnenej Panne Márii sa napokon stal zázrak.

Po vážnej operácii i počas celkovej liečby som cítila ochranu Pána Ježiša i Jeho matky. Spolusestry mi svojimi modlitbami i duchovnou slovnou podporou dodávali silu bojovať a doslova so mnou prekonávali ťažké chvíle chemoterapie a rádioterapie. Ale i mama, otec a celá pokrvná rodina mi boli veľkou oporou. Veľkú úlohu zohrali tiež lekári a sestry a personál s mimoriadne ľudským prístupom v Banskej Bystrici v Mama centre, o výstavbu ktorého sa ešte počas života posta-

ral už zosnulý biskup Rudolf Baláž. Zostala som bez vlasov, ale po čase mi narástli iné, krajšie. Utrpenie ma posilnilo vo viere. Bola som ako skutočná duchovná bojovníčka. Ďakujem Trojjedinému Bohu, že takto môžem byť svedkom jeho Lásky v zasvätenom živote i vo svete, lebo Jemu je všetko možné.“

Ľudka Matiašková

Často ju stretávame spolu s mamou Ľubicou v Prievidzi i na svätých omšiach u piaristov. Narodila sa o 10 týždňov skôr, ako mala, s mozgovou obrnou. Dva roky bola ležiacim bábätkom. Má dvoch súrodencov a skvelých, milujúcich rodičov.

Vychodila základnú školu na Rastislavovej, kde vyučujúci mali pre ňu porozumenie. Na prvom stupni ju učili pani učiteľky Belicová a Kršková a neskôr mnoho ďalších ústretových vyučujúcich. Mala dobrých spolužiakov.

Ľudka, ako vyzerá tvoj každodenný život? Môj každodenný život nie je vždy ľahký. Všetko mi však pomáha prekonávať viera v Boha, ktorej krásu mi ukázali rodičia už v detstve.

Čo si robila po skončení základnej školy? Absolvovala som SOŠ obchodu a služieb na Ulici J. Kalinčiaka v Prievidzi, odbor obchod a podnikanie. Po maturite ma prijali na Univerzitu Mateja Bela v Banskej Bystrici, kde študujem sociálnu prácu. Som v tretom ročníku, mám individuálne štúdium. Fungujeme spolu s maminou, ktorá ma takmer všade sprevádza.

Aké máš plány do budúcnosti? Po skončení štúdia by som rada našla uplatnenie v tom, čo študujem. Chcela by som pomáhať ľuďom.

Čo ti dodáva odvalu? Vzrast i krídla mi dodáva Pán Ježiš, rodina a cel-

kovo ľudia okolo mňa. Bez pomoci rodičov by som nebola tam, kde som. Z celého srdca za nich ďakujem Pánovi.

Anička Janečková

Anička Janečková sa narodila v roku 2004. Na svet prišla už s vrodenuou vývojovou chybou CNS spina bifida (rázštep chrbtice). Má operovanú hlavičku a zavedený drén na odvádzanie mozgovo-miechového moku. Má ešte dvoch súrodencov.

Anička hovorí, že vozíček je jej kamarát. „Viem sa na ňom i vyblázniť. Napríklad viem pridať dolu kopcom, že až...“

Do rozprávania sa zapojí i mama Aničky: „Anička sa rada už od malič-

ka usmieva, je veselá a snaživá. Chodí do tretieho ročníka Piaristickej základnej školy Františka Hanáka v Prievidzi. Tu som sa stretla s porozumením triednej učiteľky, ľudským prístupom ostatných zamestnancov školy i pátrov.“

Ako rodina celú situáciu zvláda? „Nedá sa vypovedať, čo všetko rodičia s hendikepovaným dieťaťom zakúsia. Nemocnice, operácie, rehabilitácie, časté návštevy lekárov. A ešte mnoho ďalšieho. No najväčším Lekárom pre rodičov i deti je Boh. Rada by som využila túto príležitosť a cez váš časopis Bartolomej by som sa chcela poďakovať tým lekárom a sestričkám, ktorí mali a majú k nám ľudský prístup. Stvoriteľovi ďakujeme za všetky tri deti - Natálku, Stanka a Aničku.“

Anna Svítková

Mnohým chýba v kostole jej krásny zvonivý hlas, ktorým vždy vedela pozdraviť pannu Máriu. Bola jej oporou a pomocnicou po celý život,

nenahraditeľnou posilou. Keď sa jej ťažšie dýchalo, vždy stála v kostole pri dverách a jej piesne venované svätej Matke sa rozliehali chrámom. Choroba ju pripútala na lôžko. No kým vládala, sväté omše boli pre ňu balzomom na dušu. Pri mojej návšteve ma privítal jej ustarostený manžel, ktorý vo dne, v noci bdel pri manželke v izbe, keby náhodou niečo potrebovala.

„Chýbaš nám.“ „Aj vy mene... Ale mám sväté omše v TV Lux a Noe, Rádio Lumen, môjho pozorného, starostlivého manžela, vdáčaného syna a predovšetkým tých tam hore,“ povedala a pozrela sa smerom k nebu. Zaspievali sme si a pomodlili sme sa spolu.

„Vieš,“ pokračovala, „mojou kaplnkou sa odvtedy, ako nemôžem chodiť, stalo moje srdce, v ktorom sídli Boh. Denne mu nezabudnem poďakovať za svojho jediného syna - kňaza Bohuša, ktorý mi je ozaj dobrým synom. Mám ho veľmi, veľmi rada. Aj keď slúži ako kňaz v Rožnove pod Radhoštem, tak často, ako len môže, príde ma povzbudiť v bolesti a objat’.

Skôr ako vyšlo toto číslo Bartolomeja, pár dní po mojej návšteve, si Pán pani Annu povolal k sebe. Pane, prosíme, osláv sa v jej duši.

Za všetky povzbudzujúce slová
ďakuje Anka G. Vavrová
Foto: autorka a súkromné archívy

Pod'akovanie

Ďakujeme všetkým priateľom, duchovenstvu i známym, ktorí dôstojne odprevadili našu manželku a matku, pani Annu Svítkovú, dňa 22.1. 2014 na jej poslednej ceste. Ďakujeme za kvetinové dary, kondolencie i mnohé povzbudivé slová. Svoju vdáku vyslovujeme aj zamestnancom pohrebných služieb, spevákom a pani organistke.

Ježišu, dôverujem Ti!

Pane, Ty vieš o príbehu nášho arcibiskupa Roberta. Ty vieš, že to nie je len jeho veľmi bolestný a ťažko zrozumiteľný osobný príbeh, ale aj príbeh nás, veriacich, a celej Tvojej Cirkvi - Tvojho mystického Tela.

Keď sa 2. júla 2012 stalo, čo sa stalo, bol to šok! Do stáda ovečiek v onen letný deň udrél blesk z jasného neba... Je pochopiteľné, že v stáde - ale aj mimo neho - nastal zmätok.

Kým sa zasiahnuté stádo začalo pomaly a postupne „stavat' na nohy“, súčasne muselo brať na vedomie, že „žiaden omyl sa nekonal, že je to fakt“. A dnes už vieme aj to, že „je to fakt ľudsky neodvolateľný“. Náš arcibiskup Robert opustil vlasť a trávi čas s Tebou, v talianskom kláštore...

Prečo Ti ale, Ježišu, toto všetko hovorím? V prvom rade preto, lebo som hlboko presvedčená, že jeho odchodom zo Slovenska sa vôbec nič neskončilo. Naopak. Niečo nové a veľkolepé sa začalo! Niečo, o čom vieš len Ty! Tolké bolestné utrpenie môže byť totiž završené len niečím veľkolepým. Dôkazom je Tvoj život! A Ty si predsa Cesta, Pravda a Život!

A aké máš plány? Ani mne a ani iným neprislúcha skúmať Božie tajomstvá. Daroval si nám čas, ale i milosť pochopiť, že to, čo sa udiaľo a čo sa deje, je Tvoje veľké tajomstvo, ktoré má v Božom pláne svoje dôležité miesto.

Popravde povedané, Pane, vôbec nie je jednoduché za každých okolností prijímať Tvoju vôľu a podriaďovať sa jej. A bez Tvojej milosti je to jednoducho nemožné! Ale náš arcibiskup Robert ju prijal!

Prijali sme ju i my, hoci k nadobudnutia vnútorného pokoja je ešte ďaleko... Sme len ľudia, ale počúvame Tvoje slová: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma.*“ Veľmi sa o to usilujeme...

Okrem osobných modlitieb mnohých, naozaj mnohých veriacich, sme sa pridali aj k výzve veriacich Trnavskej arcidiecézy pomodliť sa každý mesiac šiesteho (deň vysviacky arcibiskupa Roberta - 6. 6. 2009) spoločný svätý ruženec za Božiu pomoc pre neho, jeho rodinu, ale aj za nás a predovšetkým za Tvoju Cirkev!

Ježišu, modliť sa za chorých je predsa bežné a normálne, či nie?

A Tvoje mystické Telo je choré a Ty to vieš. Ved' ako píše sv. Pavol v Prvom liste Korint'anom 12,26, „Ak trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy...“

Veľmi Ťa prosím, Ježišu, pomôž nám, veriacim, usporiadať si to v tomto zmysle v našich srdciach, aby sme sa zbavili duchovnej schi-

zofrénie, aby sme nemali pocit, že sa dopúšťame hriechu alebo priestupku proti „vrchnosti“, keď sa na Teba obraciame s prosbou o pomoc - napríklad aj pri modlení sv. ruženca pred piaristickým kláštorom vždy v šiesty deň mesiaca.

Anna Zimániová
Foto: M. Melicherčíková

Objala nás Láska

Bol sobotný večer. Vieme, že najcennejším a najúčinnjším prostriedkom kontaktu s Bohom je svätá omša. Po nej sme čakali schúlení v Kostole sv. Bartolomeja na adoráciu, zameranú na uzdravovanie duše i tela. Veru, takí už sme - ubolení, maloverní, niektorí bez odpúšťania. Do ticha kostola sa niesol hlas gitár, spev mladých i sprievodné slovo uzdravujúcich modlitieb diakona Šimona. Pred vyloženou Sviatostou oltárnou sme sa začali ponárať do svojho vnútra a hľadať v hĺbke nášho srdca Pána Ježiša, ktorého tak veľmi a mnohorakým spôsobom za-

tláčame často až na dno duše. Ani sa nedá vypovedať, čo sme prežívali vo chvíli, keď nám študent vkladal do rúk Jezuliatko z jasličiek spred oltára. Eucharistický Ježiš doslova dýchal do našich kamenných srdc. Isto iste Stvoriteľ topil nánosy ľadu v nás. Uzdravoval.

Nepamätám si modlitbu, ktorú sa pri tom diakon modlil, no z očí sa mi rinuli slzy, ktorým sa ani mnohí iní neubránili. Ďakujeme Ti, Pane, za túto chvíľu, za to, že si sa nám dal poznať aj týmto spôsobom.

Utrpenie prináša aj zázraky odpustenia

Nemocničnú chodbu geriatrického oddelenia istej nemocnice konečne prežiarilo slnko. V jeho jase kráčajú oproti sebe dvaja muži. Zamyslení a možno i v obave, aké budú mať výsledky, temer sa zrazili. Jeden sa zadíval na druhého...

„Vidím dobre?“ zaradoval sa prvý.

„Veru dobre,“ odpovedal druhý.

„Brat môj, a čo ty tu robíš?“

„A ty?“

„Nuž vidíš, takto je to s nami...“

Stretli sa po dlhom čase, podali si ruky a objali sa. I takto, v nemocničnom prostredí, kde sa nedá nič veľké vysvetľovať, vie zariadiť Boh

zmierenie. Prečo boli tolké časy odmlčaní...? Možno iba zbytočnosť zloba niektorého z nich bola prekážkou zmierenia.

Keďže deti jedného brata boli vzdialené a manželka mu nedávno umrela, už dospelé deti druhého sa s láskou postarali o strýka a nosili mu do nemocnice, čo potreboval.

Veru, Božie cesty sú nevyspytateľné a odpustenie je to najcennejšie, čo môžeme a máme dať, kým je ešte na to čas...

Svedectvá pripravila
Anka G. Vavrová

Deti môjho srdca

„V mojich spomienkach prebiehal dlhý film, v ktorom som počula smiech detí, ich radosť, keď sa dozvedeli dobrú správu, šťastný pohľad, keď sa s nami lúčili po úspešnom ukončení liečby... A naopak... Videla som strach, ktorý prežívali, keď čakali na dôležité výsledky, neistotu, prebdené noci, keď nemohli spať pre teploty, vracanie, bolesti... Práca na detskej onkológii bola a aj navždy ostane najvýznamnejšou školou môjho života... Nik z nás nevie, ktorý deň je jeho posledný a či vôbec dostane druhú šancu...“

Kniha, z ktorej pochádza tento úryvok, sa volá *Deti môjho srdca - príbehy pokračujú* a vyšla vo vydavateľstve Evitapress v roku 2011. Jej názov neklame. Ide o „deti srdca“ Peggy Pažitnej, zdravotnej sestry na detskej onkológii v Bratislave, kde pracuje už približne 18 rokov.

V úvode knihy sa autorka zamýšľa nad tým, že by najradšej písala len o veselých okamihoch, kedy deti absolvovali všetky tie namáhavé procedúry, ťažkú liečbu, nežiaduce účinky chemoterapie a zrazu prišlo PET vyšetrenie a ukázalo priaznivý výsledok, ide sa domov! Veselý výraz v tvári, na chodbe čakajúci rodičia, pobalené kufre, poďakovanie za starostlivosť a hurá do domácej

postieľky. Ale... „Keby som písala knihu len o vyliečených deťoch, dala by som všetkým stopercentnú nádej na uzdravenie. Chcem, nechcem, realita je iná...“

Zo všetkých príbehov tejto knihy by som rada vybrala jeden z nich. Neskončil sa odchodom domov, skončil sa smutne, a predsa s úsmevom...

Na oddelení ležal dlhé mesiace jeden chlapec, u ktorého už choroba pokročila do takého štádia, že ostal ochrnutý a pripútaný na lôžko, nedokázal chodiť. Keď sa ktokoľvek z personálu opýtal, ako sa mu darí, tak vždy povedal, že dobre, ďakujem. Rozprával o tom, ako sa vylieči a raz bude chodiť. Veľmi po tom túžil. No jeho mama sestričke Peggy jedného dňa povedala, že sa veľmi bojí smrti, že kvôli tomu aj vykrikuje zo sna a poprosila ju, aby sa s ním o smrti porozprávala. Zdalo sa sa jej to nemožné. Rozprávať sa o smrti s chlapcom, ktorý verí, že raz vstane z postele?

V jeden večer prišla do jeho izby a zbadala na nočnom stolíku knihu o pozitívnom myslení. Spýtala sa ho, či ju už prečítal. Chlapec odpovedal: „Nie, pretože ja teraz čítam príliš pomaly.“ Peggy mu na to odpovedala: „Ja som ju čítala.“ Po-

prosil ju, aby mu o nej porozprávala. V tej chvíli mu povedala len jednu myšlienku z tej knihy: „Máš šancu, že môžeš znova chodiť, ale musíš pre to niečo urobiť. Musíš odpustiť druhým i sebe.“ „To je ťažké, mám dvoch kamarátov, ktorým by som mal odpustiť a neviem, či to dokážem.“

Dokázal. Po pol hodine sa do izby vrátila a našla ho spokojného a vysmiateho. Zavolať tým dvom kamarátom a odpustil im.

Odvtedy boli stále v kontakte, aj keď nemala službu, písali si SMS-ky, volávali si. Mesiac od tohto rozhovoru ju zavolať, že s ňou chlapec potrebuje súrne hovoriť. Keď vošla dnu, skoro spadla z nôh. S vypätím všetkých síl sa zaprel o držiak nad

postelou a pohl nohou o poriadny kus. „Peggy dokázali sme to.“ Choroba však bola silnejšia, od tej chvíle už nohami nikdy nepohl. Nepýtal sa, prečo sa nestal trvalý zázrak, prečo nechodí, ako túžil a ako v to verili jeho blízki, Peggy a celý personál onkológie. Jeho stav sa neustále zhoršoval. Peggy si veľmi vyčítala, že sa s ním o smrti neporozprávala, ako slúbila jeho mame, ale už sa nedalo, strácal vedomie. Dala mu nádej, že príde zázrak a neprišiel. Jeho posledné slová boli: „Áno, Peggy, už viem, že to zvládnem.“ Ona chcela obohatiť jeho, darovať mu zázrak, no on daroval zázrak jej.

Veronika Melišková

Nedá sa žiť len strachom Svedectvo

Jeden rok som bola dobrovoľníčkou v organizácii Klub detskej nádeje v Bratislave, ktorá navštevuje okrem iných oddelení aj oddelenie detskej onkológie na Kramároch v Bratislave, kde sa stal aj tento príbeh a kde pracuje autorka tejto knihy. Išla som tam s tým, ako „ja“ budem veľmi pomáhať, povzbudovať a neviem, čo všetko.

Uvidela som tam však drsnú realitu - malé deti kráčajúce po chodbe s „pumpou“ infúzií a bez vlasov. Po prvej návšteve som odchádzala s plačom. No našla som tam nádherné priateľstvo s jedným chlapcom, za ktorým som potom chodievala s cieľom pomáhať mu. Najviac však pomohol on mne. Naučila som sa len pri niekom byť, nič viac.

Napriek bolesti je pre toto oddelenie typický čierny humor. Už to chápem, hoci spočiatku mi to vyrazilo dych. Nedá sa totiž žiť len strachom, bolesťou. Posledné slová, ktoré mi môj kamarát Stanko povedal, boli: „Som rád, že za mnou chodíš, lebo sa aspoň konečne môžem pozerat' na dievča s vlasmi.“

Veronika Melišková

Ilustračné foto:
Joachim Šiškovič / www.kdn.sk

Detský smiech ako liek

Na hodine literárnej výchovy sme so žiakmi čítali Hviezdoslava. Pamätám si, že v detstve bol tento básnik pre mňa niekto ako „vládca Olympu“ medzi autormi slovenskej literatúry.

Nie však preto, že by ma jeho básne nejako zvlášť očarili. Práve naopak, vôbec som nerozumela komplikovanej reči tohto „vládca“, ako jej ani dnes deti nerozumejú. Ale napodiv práve preto vzbudzoval vo mne rešpekt, úctu a obdiv. Jednoduchá detská logika. ‚Asi je to naozaj veľký človek, keď tak komplikovane píše.‘
☺

Dúfam, že nepohorším milovníkov poézie, ale pri čítaní úryvku zo známeho eposu Ežo Vlkolinský som si v triede pripadala ako prekladateľka z cudzej reči. Hviezdoslavov jazyk je a aj bol vždy ťažký. Rovnako však môžu povedať dnešní starší ľudia, že je pre nich ťažký jazyk súčasnej mladej generácie s množstvom emotíkonov (☺, ☹, atď...) a anglických skratiek. Ide teda o uhol pohľadu.

Zrazu ma však v nečakanej chvíli premkla neopísateľná bázeň pred osobnosťou Hviezdoslava, pred jeho schopnosťou písať o nadčasových veciach a v jednoduchosti prepojiť i biblické motívy s realitou života. Pointa vybranej literárnej ukážky ma chytila za srdce. A bolo po boji. V myslí som Hviezdoslavovi opäť prinavrátila miesto, ktoré mu patrí. Možno si spomínate aj vy na príbeh dvoch mladých ľudí, manželov Eža a Žofky. Spolu žili v tej istej dedine ako Ežova matka, ale nestretávali sa s ňou kvôli nízkemu sedliackemu postaveniu Žofky. Práve ono totiž nebolo po vôli Ežovej matke, pôvodom zo zemianskeho rodu.

Úprimne som žasla nad tým, ako žiaci aj v štylisticky komplikovanom texte dokázali nájsť a pochopiť jeho

podstatu. Všetci si reálne vedeli predstaviť namosúrenú Esteru, Ežovu matku, keď jej nečakane vbehol do dvora malý Benko od Bockov. Vraj nech mu dá jablčko zo svojej záhrady, sú predsa rodina. On dávno vie, že „ony sú jeho stará mat“.

Estera sa však dovedy o svojho malého vnuka vôbec nezaujímalá. Ved' to bol syn jej syna, a toho predsa zavrhla. Nemohla sa zmieriť s tým, že Ežo si svoje šťastie vybral podľa hlasu svojho srdca, a matkinu radu a s ňou i rodinné majetky odmietol. A zrazu nejaké dieťa chce meniť chod zaužívaných vecí a vzťahov. Neuveriteľné! Jednoduché! A geniálne!

Toto je Boh, ktorý k nám prichádza ako Dieťa. Jednoduchý a nenásilný vo svojich riešeníach. Po rokoch rozdelenia a nepriateľstva v rodine sa zrazu celkom nečakane objaví malé dieťa a všetko sa mení. Dieťa svojou bezprostrednosťou a neodbytnosťou zjednocuje veľkých nepriateľov - syna a matku, nevestu a svokra.

Jablčko, ktoré sa v rukách dospelých ako ovocie z rodinného majetku stáva symbolom hriechu a rozdelenia, v rukách dieťaťa sa mení na symbol zmierenia a návratu. Po rokoch hnevu odpustenie, po nezhodách prijatie a uzdravenie. Lebo Dieťa všetko mení a všetkých mení.

Nie náhodou hovorí Pán Ježiš vo svojej Reči na vrchu: „*Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.*“ Je to Boh, ktorý sa nežne usmieva ako DIEŤA. ☺

Elena Blašková

Čo je nové u piaristov

Deň otvorených dverí na gymnáziu
Dňa 28. februára 2014 budú dvere piaristického gymnázia otvorené všetkým návštevníkom a záujemcom o štúdium. Tešíme sa na Vás v čase od 9.00 do 16.00.

Olympiáda vo francúzskom jazyku
Dňa 23. januára 2014 sa na našej škole konalo školské kolo Olympiády vo francúzskom jazyku v kategórii 1A. Žiaci si navzájom zmerali sily v jednotlivých jazykových zručnostiach, ako je porozumenie počutého a čítaného textu, gramatika, slovná zásoba, písomný a ústny prejav. Víťazom sa stal Adam Debnár zo sekundy. Gratulujeme.

Písanie v anglickom jazyku

Žiaci 4. a 5. ročníka ZŠ si píšú v anglickom jazyku s rovesníkmi z Poľska. V januári nám prišla ďalšia odpoveď. Tento raz nás deti z poľskej školy informovali o ich rodnom meste a škole. Vytvorili pekné projekty, s ktorými sme pracovali na hodinách AJ.

Šalianský Mat'ko

Dňa 21. 1. 2014 sám Matúš Čák Trenčiansky vyhlásil na našej škole súťaž „o poklad zo striebornej truh-

lice“, ktorý mohli získať žiaci za úspešnú recitáciu ľubovoľnej slovenskej povesti. Poklad si napokon s veľkou radosťou rozdelili všetci súťažiaci.

V ďalšom kole súťaže našu školu v prednese slovenskej povesti reprezentovali David Petráš z 3.A a Majka Lussoňová zo 4. A triedy. David Petráš získal i v okresnom kole 29. 1. 2014 prvé miesto a postupuje tak ďalej do krajského kola.

Vybrané slová

Pozývame všetkých, ktorí si chcú zopakovať vybrané slová po „R“, do priestorov triedy 3. B. Žiaci pripravili pekné projekty, ktorými chcú všetkým pripomenúť, že najľahšie sa učí hrou.

Projekt Comenius

Projekt Comenius sa pomaly, ale isto dostáva k prvej významnej udalosti. V dňoch 6. - 13. apríla 2014 sa uskutoční projektové stretnutie v Prievidzi. Našu školu navštívi spolu 24 žiakov z Poľska a Maďarska. K hlavným cieľom mobility patrí podpora komunikácie v cudzom jazyku, spoznanie hostiteľskej krajiny a vytváranie nových priateľstiev. V súčasnosti škola vytvára zoznam hostiteľských rodín, v ktorých budú naši hostia ubytovaní.

**Program
celoživotného
vzdelávania**

Pripravila: Elena Blašková
Foto: www.piaristi-pd.eu

2/14

Objavila tajomstvo utrpenia

Bl. Alexandrina Maria da Costa

Keď začalo byť Alexandrine jasné, že nikdy viac nebude zdravá, úpenlivo sa modlila a prosila o zázrak. Roky plynuli a nedialo sa nič. Napokon pochopila, že jej poslaním je utrpenie. Od tejto chvíle ho prežívala s úsmevom na tvári až do svojej smrti.

Alexandrina Maria da Costa sa narodila 30. marca 1904 v dedine Balarzar v Portugalsku. Veľmi skoro prišla o otca, a tak vyrastala spolu so svojou staršou sestrou a ovdovelou matkou.

Bola veľmi veselým a živým dieťaťom. Rada sa smiala a zabávala. Keď trochu povyrástla, začala sa zapájať do farských aktivít. Spievala v zbore a učila sa katechizmus. Základné vzdelanie - čítať a písať - nadobudla v priebehu 18 mesiacov v mestečku Povia de Varzim. Po svojom návrate pracovala na susednej farme, odkiaľ však ale odišla kvôli násilníckym sklonom svojho zamestnávateľa.

Nečakaná tragédia

Na Bielu sobotu 1918, keď mala Alexandrina 14 rokov, došlo ku tragé-

dii. V tento deň sa Alexandrina spolu so svojou sestrou a priateľkou venovali práve šitiu, keď začuli veľký hluk. Do ich domu sa pokúšal dobyť jej bývalý zamestnávateľ spolu s ďalšími dvoma mužmi. Všetci boli pravdepodobne pod vplyvom alkoholu.

Dievčatá sa zamkli a žiadali ich, aby odišli. Mužom sa však i tak podarilo dostať dovnútra. Alexandrina v zápase o svoju čistotu vyskočila z niekoľko metrov od zeme vzdialeného okna a poranila si pritom chrbticu. Našla však v sebe ešte dostatok síl na to, aby schytila kus dreva, opäť vbehla dovnútra a bránila tak svoju sestru i priateľku.

Muži sa napokon svojich úmyslov vzdali. No Alexandrina na túto udalosť doplatila svojím zdravím. Následkom zranení ležala už o šesť rokov neskôr na lôžku úplne paralyzovaná.

Budem zdravá?

Spočiatku sa Alexandrina vrúčne modlila a prosila Boha o svoje uzdravenie. Sľúbila mu, že ak jej prosbu splní, svoj život úplne zasväť misijnej práci. Postupne však pochopila, že to nie je Božou vôľou a svoju situáciu prijala. Tak, ako sa Ježiš pre nás stal v Eucharistii väzňom svätostánku, ona sa stala väzňom svojho lôžka. Všetko svoje utrpenie obetovala Bohu za hriešnikov. V rokoch 1938 - 1942 získala od Boha zvláštnu milosť. V každý piatok vstávala na pár hodín nevysvetliteľným spôsobom zo svojho lôžka

a modlila sa krížovú cestu. Od roku 1942 prestala prijímať potravu a až do svojej smrti v roku 1955 žila už len z Eucharistie.

Na odporúčanie svojho duchovného vodcu vstúpila do *Únie saleziánskych spolupracovníkov* a svoje utrpenie obetovala za mladých ľudí. Živo sa však zaujímala o problémy každého jedného človeka, ktorý za ňou prišiel. Za tých, ktorí ju navštevovali, sa modlila a často im poskytovala i cenné rady.

Alexandrina Maria da Costa zomrela 13. októbra 1955. Pápež Ján Pavol II. ju blahorečil v roku 2004. V príhovore vtedy povzbudil všetkých kresťanov, aby utrpenia a smútok, ktoré im prináša život, čo najviac zušľachtľovali, a týmto spôsobom podobne ako Alexandrina prinášali dôkazy svojej lásky k Bohu i ľuďom.

Pripravila: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol zeme a svetlo sveta 7
www.bretharian.eu a www.fma.cz)
Obrázky: alexandrinabalasar.free.fr

Spomienky na zosnulých

Dňa 3. februára 2014 sme si pripomenuli 25. výročie odchodu do večnosti našej láskavej, drahej a milovanej mamičky a starkej **Františky Palušovej, rod. Hankovej** z Prievidze.
Odišla tíško, niet jej medzi nami,
no v našich srdciach žije spomienkami.

S láskou, úctou a vd'ačnosťou si na ňu v modlitbách za pokoj a spásu jej duše spomínajú syn Milan s manželkou Martou a vnúčence s rodinami.

Dňa 25. februára 2014 uplynie 15 rokov od chvíle, kedy nás v deň svojich 89. narodenín navždy opustil náš drahý **Jozef Mečiar** z Prievidze - Necpál.
S láskou, vd'akou a modlitbou na neho spomínajú deti s rodinami.

Odpočinitie večné, daj mu, ó, Pane!

Farská kronika

od 26. decembra 2013
do 25. januára 2013

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Karolína Dušičková
Ivana Terézia Korenačková
Adam Gross
Nikolas Hojč
Hugo Filip Hojč
Nela Petrášová
Kristína Urbanovská
Nina Anna Petrášová
Petra Pánisová
Samuel Kurinec
Daniel Kohút

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili**

so zomrelými:

Lubomír Král, 44 r.
Eduard Balko, 74 r.
Ludovít Kocúr, 77 r.
Ján Rybanský, 73 r.
Jozefa Belešová, 79 r.
Jolana Belianská, 80 r.
Marián Pišťánek, 64 r.
Karol Gerdenich, 69 r.
Štefan Letanovský, 93 r.
Milan Benko, 77 r.
Miroslav Velký, 86 r.
Emil Masarik, 96 r.
Anna Svíteková, 71 r.
Ján Hranák, 86 r.
Ferdinant Dobiáš, 83 r.
Eva Scmidtová, 61 r.
Jozef Tines, 74 r.
Mária Lopašková, 88 r.
Jaroslava Dodoková, 74 r.
Bohuslav Šovčík, 63 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana - Laura
Stevens / Depaul Slovensko; zadná
strana: hore - P. Humajová, vpravo
v strede a vpravo dole - V. Bátoro-
vá; vpravo dole - R. Bezák

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

Riaditeľstvo Piaristickej spojenej školy Františka Hanáka v Prievidzi
oznamuje, že

Zápis detí do materskej školy na školský rok 2014/2015

Trvá od 17.2.2014 do 14.3.2014

Na zápis dieťaťa je potrebné priniest žiadosť o prijatie dieťaťa do MŠ a vyplnený dotazník. Obidve tlačivá sú k dispozícii v kancelárii školy, alebo je možné si ich stiahnuť na webovej stránke školy.

Čo ponúkame:

- výchovu v kresťanskom duchu
- materskú školu rodinného typu
- farebnú, esteticky zladenú škôlku
- dni plné hier, aktivít a výletov
- výučbu anglického jazyka
- stravovanie s dostatkom ovocia a zeleniny
- pitný režim
- spoluprácu so špeciálnym pedagógom
- krúžkovú činnosť

Kontakt:

Adresa: ul. A. Hlinku 44, 971 01 Prievidza; Tel: 046 542 49 97;
Web: www.piaristi-pd.eu; E-mail: skola@piaristi-pd.sk

Plesy v našej farnosti

Farský ples, Piaristický študentský ples a Detský maškarný ples
1. a 2. február 2013

